

Modig nok

Av Noelle Lambert Barrus
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i Taiwan.

“Er du klar?” Terrys eldre søster, Hailey, stakk hodet inn på rommet hans. “Det er på tide å dra på øvelsen til julespillet.”

Å ja! Terry og Hailey var med i et spesielt skuespill på menighetens julefest.

“Snart klar!” Terry tok på seg jakka og gikk til døra. “Hvem andre vil være der?”

“Mia og Jake. Og noen barn fra Jakes skole,” sa mamma. “De andre barna går ikke i kirken vår, men de gleder seg til å hjelpe til.”

Terry stivnet til. Han var ikke klar over at det ville være barn han ikke kjente på øvelsen. Han ville klare å være modig nok til å si sine replikker foran dem.

“Jeg vil ikke være med lenger,” sa Terry.

“Hvorfor ikke?” spurte mamma.

“Jeg kjenner ikke de andre barna,” sa Terry. Han ble alltid nervøs for å snakke med nye mennesker.

“Men man kan få nye venner. Og jeg skal være der sammen med deg,” sa Hailey.

Terry ristet på hodet. “Kanskje neste gang.” Kan vi øve på replikkene mine hjemme foreløpig?”

Terry stivnet til. Han var ikke klar over at det ville være barn han ikke kjente på øvelsen.

ILLUSTRASJONER: LISA HUNT

Mamma nikket. “Greit. Men hvis du vil være med i stykket, må du øve med de andre barna snart.”

Terry likte å øve hjemme. Det var lett! Men han visste at han måtte øve sammen med de andre barna også.

Under familiebønnen noen kvelder senere fikk Terry en idé.

“Kan vi be om at jeg må ha mot til å delta på øvelsen?” sa Terry. “Kanskje vår himmelske Fader kan hjelpe meg.”

“Selvfølgelig,” sa pappa. “God idé!”

Alle lukket øynene og foldet armene.

“Kjære himmelske Fader,” ba pappa, “vær så snill å hjelpe Terry til å ha mot til å gå på øvelsen.”

På dagen for neste øvelse kom Terry inn i kirken sammen med mamma og Hailey. Hjertet hans banket fort, men han ønsket å prøve. Han følte seg klar. *Vår himmelske Fader og Jesus må hjelpe meg!* tenkte han.

“Terry! Vi er så glade for å se deg,” sa søster Tee.

Terry smilte og nikket. Mange andre barn snakket og lo allerede. Han så Jake og Mia. Men han kjente ikke de andre.

Søster Tee fortalte barna hvor de skulle sitte og når de skulle snakke når de øvde. Terry var

LYS FOR VERDEN

Har menigheten din også planlagt en juleaktivitet? Inviter en venn til å bli med deg!

fortsatt nervøs for å sitte ved siden av barn han ikke kjente, men han prøvde å huske pappas bønn. Det hjalp ham å føle seg bedre.

De øvde på sangene og replikkene om og om igjen. Barna som satt ved siden av Terry var morsomme. De fikk ham til å le mye!

Noen dager senere var det tid for skuespillet. Kirken var pyntet med mange juletrær, lys og bånd. Alle var kledd i rødt og grønt.

Terry var nesten ikke nervøs lenger. Han likte å være sammen med de andre barna, til og med de han ikke kjente fra før!

Under stykket følte Terry seg bra. Og da det var hans tur til å snakke, sa han replikkene sine høyt og tydelig.

Etter skuespillet fant Terry familien sin.

“Godt jobbet!” sa pappa.

Mamma smilte. “Det så ut som du hadde det veldig gøy.”

“Det hadde jeg! Jeg er glad jeg var modig nok til å gjøre det,” sa Terry.

Terry hadde ikke klart det uten mamma, pappa, Hailey og vår himmelske Fader. Å be om hjelp og være modig var absolutt verdt det! ●